

LBRIS

We know
books

ALEC BLENCHÉ

CĂPITANUL
CODIȚĂ
,
ȘI MICII EXPLORATORI

2

MONSTRUL APELOR

LITERA
mică
București

Era prima dimineață după plecarea din port. Codiță se hotărâse să pornească în căutarea Comorii Valurilor, devenind cel mai curajos motan căpitan de corabie. I se alăturaseră bursucul Bobiță, șoricelul Pipin, veverița Suki, țestoasa Marina și papagalul Venturo.

Micuța corabie *Șoricelul Zburător* plutea liniștită pe valurile blânde, în vreme ce Căpitanul Codiță stătea la cârmă plin de mândrie.

– Ce zi minunată pentru prima noastră aventură! a exclamat el, răsucindu-și mustața.

Sus, în coșul de observație, Venturo privea marea printr-un telescop improvizat de Bobiță dintr-un tub de hârtie și un fund de sticlă. „Cel mai bun telescop de pe toate mările!” declarase acesta când i l-a dat, deși imaginea era puțin verde și totul părea mai strâmb decât era în realitate.

Papagalul colorat însă se plictisea teribil după aproape două ore fără niciun eveniment demn de povestit. Așa că și-a lăsat telescopul jos și a început să bată darabana cu ghearele pe marginea coșului de observație.

– OOOOF! Ce plictiseală! SCUAC! a exclamat el, suficient de tare încât Pipin să-și ridice privirea din carte. Știți, asta îmi amintește de perioada când am fost blocat pe o insulă pustie timp de TREI ANI!

– Trei ani? a întrebat șoricelul neîncrezător, împingându-și ochelarii pe nas. Și cum ai supraviețuit?

– INCREDIBIL de greu, dar și INCREDIBIL de ușor – SCUAC! a răspuns Venturo, coborând în zbor lângă acesta. Am construit un palat din frunze de palmier și am mâncat numai nuci de cocos!

– Hmm-bum. Fără unelte? a întrebat Bobiță, ridicând o sprânceană.

– EXACT! Doar cu ciocul meu PUTERNIC și cu INTELIGENȚA mea SUPREMĂ! SCUAC! a exclamat Venturo, ciocănindu-și capul cu aripa. Dar asta nu e nimic! Odată am navigat prin FURTUNA SECOLULUI pe spatele unei CARACATIȚE URIAȘE!

– O... caracatiță... uriașă...? a întrebat Marina, clipind lent.

– ENORMĂ! Cu tentacule cât ZECE corăbii! SCUAC! Era atât de mare, încât avea un ochi pe un mal al mării și celălalt ochi pe celălalt mal al mării... și marea era foarte mare! a explicat Venturo, întinzându-și aripile cât putea de mult.

Bobîță a făcut și el ochii mari, mari de tot, încercând să-și imagineze o caracatiță atât de uriașă. Dar și pentru că atâtea cuvinte MARI îl amețiseră de tot.

– Și cum ai convins-o să te ducă prin furtună? a întrebat Suki, curioasă, în timp ce pregătea prânzul.

– EXCELENTĂ întrebare, draga mea! SCUAC! Papagalii au un TALENT SPECIAL pentru limbile străine! Eu vorbesc fluent CARACATIȚEZĂ! a explicat Venturo mândru. I-am cântat un cântec atât de frumos, încât a plâns cu CERNEALĂ VIOLETĂ timp de ȘAPTE ZILE!

– Un... cântec? a întrebat Codiță de la cârmă, răsucindu-și mustața.

– DA! Un cântec MAGNIFIC! Vreți să-l auziți? SCUAC! a întrebat Venturo, scoțându-și chitara de sub aripă.

Și, fără să aștepte răspuns, Venturo a început să cânte, bățând din aripi și săltând pe punte:

